

Hồi thứ tám mươi sáu

Cùng người đẹp viếng đảo thần tiên

Vi Tiểu Bảo vừa nghe thanh âm đã nức lòng hỏi dạ, buột miệng reo lên :

- Trời ơi ! Hiền thê đã đến đón ta.

Song Nhi đang cùng bọn hán tử chiến đấu liền dừng tay lại. Mặt thị lộ vẻ kinh nghi. Thị không ngờ vị tiểu thiếu gia này đã lấy vợ rồi.

Thời bấy giờ tục tảo hôn rất thịnh hành. con trai mười bốn, mười năm lấy vợ là sự thường. Nhưng Song Nhi sử dĩ ngạc nhiên là vì Vi Tiểu Bảo chưa hề nói cho thị nghe gã đã lấy vợ.

Cỗ xe nhỏ chạy tới. Một người trong xe nhảy vọt ra, chính là Phương Di.

Vi Tiểu Bảo vui mừng hơn hờ chạy lại đón. Gã nắm lấy tay nàng hỏi:

- Hảo tử tử ! Tiểu đệ nhớ tử tử muốn chết. Tử tử đi đâu vậy ?

Phương Di mỉm cười hỏi lại :

- Chuyện này thủng thẳng rồi sẽ nói. Tại sao lại xảy cuộc đánh lộn ?

Nàng ngó thấy dưới đất người nằm la liệt. Máu lờn chảy lênh láng, lại càng kinh ngạc hơn.

Một tên hán tử khom lưng nói :

- Phương cô nương ! Bọn tiểu nhân đi mời công tử đến xơi rượu chắc như vậy không đủ lễ phép thành ra đắc tội với công tử. Bây giờ Phương cô nương thân hành đến mời là hay lắm !

Phương Di lấy làm kỳ hỏi :

- Những người này đều do đệ đệ đánh ngã đấy ư ? Không ngờ võ công của đệ đệ lại tiến bộ đến thế !

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Dù võ công của tiểu đệ có tiến bộ nhanh đến đâu cũng chẳng thể nào nhanh thế được. Đó là Song Nhi cô nương vì bảo vệ cho tiểu đệ mà phải thi triển một chút bản lãnh.

Phương Di đưa mắt ngó thấy thị chỉ là một cô gái bé nhỏ chỉ chừng mười ba, mười bốn tuổi, dáng điệu thướt tha, lả lướt và tính tình nhút nhát, nàng không tin võ công thị đã cao minh đến trình độ này, liền hỏi :

- Quý tánh muội muội là gì ?

- Khi ở nhà họ Trang nàng chưa thấy mặt Song Nhi, nên hai người không quen biết nhau.

Song Nhi tiến lại một bước quì xuống dập đầu nói :

- Tỳ tử là Song Nhi xin bái kiến Thiếu nhưng nhưng.

Vi Tiểu Bảo cười ha hả.

Phương Di then quá mặt đỏ bừng lên, vội nghiêng mình né tránh ấp úng hỏi :

- Sao cô nương lại xưng hô...như vậy ? ...Ta...ta không phải là...

Song Nhi đứng dậy đáp :

- Thiếu gia đã bảo : cô nương là phu nhân của y. Tỳ nữ hầu hạ thiếu gia , dĩ nhiên phải kêu cô bằng thiếu nhưng nhưng.

Phương Di nguyền Vi Tiểu Bảo một cái rồi nói :

- Y có tính hay mở miệng nói quanh, cô đừng tin y. Cô hầu hạ y bao lâu rồi ? Chẳng lẽ cô còn chưa biết tánh y hay sao ? Ta là Phương cô nương. Ta giới thiệu cho cô hay vậy cô cứ thế mà gọi.

Song Nhi mỉm cười đáp :

- Bây giờ tiểu tỳ chưa xưng hô với Phương cô nương như vậy, nhưng rồi đây sẽ xưng hô như thế .

Phương Di lại đỏ mặt lên ngập ngừng :

- Ngày sau cô kêu ta bằng ...

Nàng cảm thấy câu này nói ra không ổn nên đến chữ cuối cùng liền dừng lại không nói nữa.

Song Nhi liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo , thấy bộ mặt gã nhơn nhơn đắc ý, đột nhiên thị đỏ mặt lên vì thị chợt nhớ tới lúc còn ở trên Ngũ Đài Sơn gã đã bảo thị là vợ gã trước mặt Uyển tôn giả. Bây giờ mới hiểu Vi Tiểu Bảo tính thích khôi hài, hề thấy cô nào nhỏ tuổi xinh đẹp là gã kêu bằng vợ.

Vi Tiểu Bảo lại cười hỏi :

- Còn cô vợ nhỏ này nữa thì sao ?

Song Nhi không thấy thế làm lạ nữa, đứng lạng yên.

Phương Di lại nguyệt gã trách móc :

- Chia tay đã bấy lâu, bây giờ gặp mặt...chúng nào vẫn tậ ấy, ăn nói toàn chuyện bài bầy, chẳng đứng đắn chút nào.

Nàng liền bảo bọn hán tử thu xếp lên đường.

Bọn hán tử bị điểm huyết không nhúc nhích được. Song Nhi liền giải khai huyết đạo cho chúng.

Vì Tiểu Bảo cười nói :

- Nếu tiểu đệ biết sớm là tử tử mời đi uống rượu thì đã hận mình không mọc được thêm hai cánh để bay ngay tới nơi.

Phương Di nguyệt gã nói :

- Người quyền ta rồi, dĩ nhiên không nghĩ đến là ta mời người.

Vì Tiểu Bảo trong lòng vui sướng đáp :

- Tiểu đệ quyền tử tử thế nào được ? có lệnh tử tử gọi thì đừng có nói là đi uống rượu mà là đi ăn phân ngựa, uống thuốc độc, tiểu đệ cũng lật đật đi ngay, không chần chờ một khắc nào.

Phương Di nhìn gã bằng cặp mắt trong sáng hỏi :

- Người nói dễ nghe quá ! Ta mời người đến chân trời góc biển uống thuốc độc thì sao ?

Vì Tiểu Bảo thấy vẻ nàng tựa như cười mà không phải cười, gã cung toàn thân ấm áp, vui vẻ đáp :

- Đừng nói đến chân trời góc biển, tử tử bảo đệ xông vào rừng đao hay nhảy xuống vạc dầu, tiểu đệ cũng xông liền.

Phương Di nói :

- Hay lắm ! Bậc đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, cái gì gì nan truy.

Câu nàynàng đã bắt trước Vì Tiểu Bảo, vì gã học lõm rồi không nhớ hết, nên Phương Di nhại lại.

Vì Tiểu Bảo vỗ ngực nói theo :

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, cái gì gì nan truy.

Rồi hai người cùng cười ô .

Phương Di sai thủ hạ dắt ngựa đến cho Vì Tiểu Bảo cưỡi. Nàng nhường cỗ xe nhỏ cho Song Nhi lên ngồi. Còn nàng cùng cưỡi ngựa sóng vai với Vì Tiểu Bảo mà đi.

Hai người thả ngựa đi bước một dưới ánh triều dương mát mẻ. Bọn hán tử theo sau.

Phương Di hỏi :

- Bản lãnh đệ đệ giỏi quá rồi ! Làm thế nào mà thu được tên tiểu nha đầu võ công khá lắm ?

Vì Tiểu Bảo cười đáp :

- Tiểu đệ có tài cán gì đâu ? Đó là thị cam tâm tình nguyện đi theo tiểu đệ .

Phương Di ngoài mặt tươi cười, nghĩ thầm trong bụng:

- Gã này tuy nhỏ tuổi nhưng là người tài hoa mà bên mình lại thừa tiền bạc xài không hết. Chắc gã vung tiền mua con nha đầu này, nhưng sao thị lại lạt tay võ nghệ cao cường thì mình khó mà hiểu được.

Vì Tiểu Bảo chợt nhớ tới bọn Từ Thiên Xuyên, Mộc Kiếm Bình, liền hỏi :

- Khi ở trong ngôi nhà ma tử tử bị toán người của Thần Long giáo bắt giữ, về sau làm sao thoát hiểm được ? Phải chăng Tam thiếu nhưng nhưng nhà họ Trang đã cứu ra ?

Phương Di lấy làm kỳ hỏi lại :

- Tam thiếu nhưng nhà họ Trang là ai ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Bà chủ nhân toà trang viện đó.

Phương Di lắc đầu hỏi :

- Y là trang chủ ư ? Thuỷ chung bọn ta không gặp y. Những người ở Thần Long giáo chỉ muốn kiếm đệ đệ, bọn họ không có ác ý gì với người cả. Chương lão Tam tìm không thấy người rồi thả chúng ta ra. Bọn tiểu quận chúa, Từ lão gia còn đi sau, lát nữa họ sẽ tới đây.

Phương Di quay lại nhìn thẳng vào mặt Vì Tiểu Bảo bằng cặp mắt sâu thăm dường như để soi xét đầu óc gã. Nàng bỗng ra điều trách móc :

- Trong lòng ngươi chỉ nhớ mong tiểu quận chúa, mới gặp ta một lúc mà đã hỏi tới y bảy tám lần.

Vì Tiểu Bảo cười đáp :

- Tiểu đệ mới hỏi lần đầu mà bảo bảy, tám lần ! Tử tử nói vậy là oan cho tiểu đệ. Giả tử mà tiểu đệ gặp y mà chưa thấy mặt tử tử thì tiểu đệ phải hỏi bảy tám chục lần rồi.

Phương Di mỉm cười nói :

- Dù người có mười cái miệng cũng chẳng thể hỏi một lúc bảy tám chục lần. Nhưng một cái miệng của người còn lém lả hơn mười cái miệng khác.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng bao lâu đã được hơn mười dặm. Đoàn người vẫn tiến về phía đông.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi :

- Gần đến nơi chưa ?

Phương Di hờn mát đáp :

- Còn xa lắm ! Người nhớ tiểu quận chúa cũng chẳng cần phải nóng nảy như vậy ! Ta mà biết thế này thì để ý đi đón người hay hơn, để người khỏi nóng lòng sốt ruột.

Vi Tiểu Bảo thè lưỡi ra nói :

- Từ giờ tiểu đệ không hỏi câu nào nữa là xong.

Phương Di nói :

- Cái miệng người không hỏi nhưng trong dạ người bồn chồn càng khiến cho người ta lộn ruột.

Phương Di tựa hồ ăn phải dấm chua. Vi Tiểu Bảo càng cao hứng cười nói :

-Nếu trong lòng tiểu đệ mà nóng nảy chút nào thì tiểu đệ không là chồng tử tử mà chỉ đáng là con tử tử.

Phương Di bật lên tiếng cười khúc khích nói :

- Ngoan lắm ! Người là...

Nàng toan nói người là đứa con ngoan ngoãn, nhưng nàng chợt nhớ ra nói như vậy không ổn, bất giác đỏ mặt lên rồi dừng lại.

Phương Di tuy là một vị cô nương nhỏ tuổi thường nói đùa với Vi Tiểu Bảo, nhưng kêu gã bằng đứa con ngoan ngoãn thì bất nhã quá.

Đoàn người đi đến trưa vào toà thị trấn nhỏ ăn uống xong lại tiếp tục đi về hướng đông.

Vi Tiểu Bảo tuy nóng lòng muốn hỏi đi tới đâu nhưng lại không dám. Gã thấy mình rời Bắc Kinh mỗi lúc một xa, biết rằng bữa nay khó lòng quay lại hoàng cung để vào bệ kiến Vua Khang Hy được. Gã tự nhủ :

Tiểu Huyền Tử không gia hạn cho ta bao giờ phải về phục mạng, dù ta có nấn ná ở Ngũ Đài Sơn một thời gian, hoặc ta bị Uyển tôn giả bắt rồi chưa buông tha thì về cung chậm mấy ngày cũng chẳng hề gì.

Dọc đường gã cùng Phương Di chỉ nói chuyện phiếm chẳng liên quan gì đến ai.

Hồi ở trong cung tuy cùng một phòng, nhưng có Mộc Kiếm Bình Phương Di còn giữ giá lắm lì ít nói. Bây giờ sống vai lỏng buông tay khâu, nàng cười nói tự nhiên ra chiều vui vẻ.

Bọn hán tử cũng biết điều, thấy chàng và nàng ra vẻ thân mật, liền đi sau một quãng xa xa.

Vì Tiểu Bảo mới tình chớm nở. Lúc ở Hoàng cung gã kêu Phương Di bằng "vợ" thì trong mười phần thì có sáu phần là nói đùa, ba phần là giọng khinh bạc, chỉ có một phần phảng phất chút tình nam nữ. Bữa nay từ biệt lâu ngày trùng hội, gã thấy Phương Di lúc hờn mát, lúc nỉ non tình tự, lúc cười ruồi càng thêm vẻ mặn mà, thì không khỏi động tình. Gã thấy nàng cười ngượng đã nửa ngày, hai má đỏ hồng, coi càng xinh đẹp, khả ái, bất giác gã ngẩn người ra nhìn.

Phương Di mỉm cười hỏi :

- Người làm gì mà ngẩn người ra thế ?

Vì Tiểu Bảo ấp úng đáp :

- Hảo tử tử... tử tử thật là đẹp. tiểu đệ ... muốn ... tiểu đệ muốn ...

Phương Di hỏi :

- Người muốn sao ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Tiểu đệ nói ra tử tử đừng nổi nóng nhé.

Phương Di nói :

- Người nói đứng đắn thì ta không nổi nóng , nhưng nói tầm bậy tất nhiên ta phải nổi nóng. Người muốn sao ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Tiểu đệ... nếu quả được... là chồng tử tử thì...sung sướng quá.

Phương Di nguýt gã một cái rồi nặng mặt quay đi chỗ khác.

Vì Tiểu Bảo hốt hoảng hỏi :

- Hảo tử tử ! tử tử nổi nóng rồi ư ?

Phương Di nói :

Dĩ nhiên ta bực mình , bực đến cả một trăm hai mươi cái mình.

Vì Tiểu Bảo cãi :

- Câu đó sao lại không đứng đắn ? Tiểu đệ nói với cả tấm lòng thành thực.

Phương Di nói :

- Khi ở trong cung ta đã thề nguyên với người là trọn đời phụ thì người thì còn có chuyện gì chân giả nữa ? Người nói câu này tức là muốn thay lòng đổi dạ.

Vì Tiểu Bảo mừng quá. Nếu hai người không ngồi trên lưng ngựa thì lập tức gã ôm chầm lấy Phương Di để hôn vào cặp má đỏ như trái hồng quân chín mọng. Bất giác gã vươn tay mặt ra nắm lấy tay trái nàng nói :

- Khi nào tiểu đệ còn lòng một dạ hai với tỷ tỷ ? cả ngàn năm, vạn năm tiểu đệ cũng không thay lòng đổi dạ.

Phương Di đáp :

- Câu này đệ đệ nói láo rồi. Con người làm gì sống được hàng ngàn hàng vạn năm, trừ phi người là con ...rùa...

Nàng nói tới đây không nhịn được bật tiếng cười khúc khích rồi quay đầu đi, nhưng bàn tay vẫn để cho Vì Tiểu Bảo nắm lấy.

Vì Tiểu Bảo được nắm cổ tay búp măng của nàng, gã sướng quá, cười nói :

- Tỷ tỷ hết lòng với tiểu đệ thế này thì vĩnh viễn tiểu đệ không làm con rùa đen.

Nguyên miệt Giang Nam có câu tục ngữ " Chồng bị vợ cấm sùng thì làm con rùa đen" Nhưng Phương Di không biết câu này.

Nàng dựng mặt lên nói :

- Đừng học thói dùng lời đưa đẩy. Trong miệng chó làm gì có ngà voi ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

Lấy chồng gà thì phải theo gà, lấy chồng chó thì phải theo chó. Lấy chồng chó mà đòi trong miệng mọc ngà voi thì chẳng đời nào có được.

Phương Di không nhịn được phải phục xuống yên ngựa rũ ra mà cười. Bàn tay nàng vẫn để nguyên trong lòng bàn tay Vì Tiểu Bảo.

Hai người vừa đi đường vừa nói chuyện vui vẻ. Đến tối vào trọ trong khách điểm ở một toà thị trấn lớn.

Sáng hôm sau ,Vì Tiểu Bảo sai Vu Bát đi thuê một cỗ xe lớn để cùng Phương Di , ngồi mà thượng lộ.

Hai người tình mặn nghĩa nồng. Lúc nào thích chí, Vì Tiểu Bảo lại ôm chèoàng lấy lưng nàng mà hôn vào mặt.

Phương Di cũng không cự, nhưng nếu gã đi xa hơn nữa thì nàng không chịu.

Vi Tiểu Bảo đối với mối tình nam nữ tựa như đã hiểu mà thật ra chưa hiểu. Gã đi tới đó là vui sướng lắm rồi.

Vi Tiểu Bảo chỉ mong cô xe chạy hoài đừng bao giờ dừng lại. Gã muốn ôm người ngọc đi đến tận chân trời góc biển rồi lại quay xe đi tới chân trời góc biển đầu đằng kia. Đường xá trong thiên hạ đi vĩnh viễn không bao giờ hết, mà đi hết rồi quay trở lại đường cũ cũng chẳng hề gì. Hàng ngày đi cho đến tối mới tìm vào nhà trọ. Sáng dậy lại ra đi. Gã chỉ sợ đột nhiên Phương Di dừng xe lại bảo "đến nơi rồi"

Vi Tiểu Bảo lạc vào cõi ôn nhu, không còn nhớ gì nữa. Nào chiếu chỉ của Hoàng Đế, nào Tứ thập nhị chương kinh, nào lão Hoàng đế trên Ngũ Đài Sơn, hay bất cứ gì gì gã cũng bỏ ra sau gáy.

Vi Tiểu Bảo trong tình trạng say sưa ngây ngất chẳng nhớ gì đến ngày giờ, cũng chẳng hiểu đã đi được bao nhiêu đường đất.

Một hôm vào lúc xế chiều, cỗ xe ngựa bỗng đi tới bờ biển. Phương Di dắt tay gã đi xuống bãi nhìn khói nước mịt mờ. Nàng khẽ cất tiếng hỏi :

- Hảo đệ đệ ! Đệ đệ cùng ta cưỡi thuyền ra khơi du ngoạn cảnh mây nước để hưởng những ngày thần tiên. Người bảo có thú không ?

Nàng nói câu này rồi kéo gã lại gần và gục vào đầu vai gã. Người nàng mềm rũ tựa hồ không còn chút kháng lực nào.

Vi Tiểu Bảo đưa tay ôm lấy lưng nàng để đề phong nàng ngã xuống.

Gã cảm thấy những sợi tóc tơ chạm vào mặt mình. Tấm lưng thon hơi rung động. Hắn nghĩ rằng ngồi thuyền ra khơi một cách đột ngột thì có điều không ổn. Nhưng trước tình cảnh này chàng chẳng thể trả lời bằng tiếng "không" được.

Bờ biển đã đậu một con thuyền lớn. Thủ thủ trên thuyền thấy bọn thủ hạ của Phương Di cầm tấm khăn xanh vẫy, liền thả chiếc thuyền thoi nhỏ bé đẩy sát vào bờ để đón Vi Tiểu Bảo cùng Phương Di lên thuyền lớn trước, rồi chúng lục tục chở những người còn lại lên sau.

Vi Tiểu Bảo tiến vào khoang thuyền, thấy cách bài trí rất sang trọng. Dưới sàn trải một tấm chiếu dày. Trên bàn bày đủ trà nước cùng đồ điểm tâm coi chẳng khác toà khách sảnh của một vị vương tôn hay quan lớn.

Gã nghĩ thầm:

- Hảo tử tử đối đãi với ta một cách trịnh trọng thế này, tất không có ý hại ta.

Hai tên bộc dịch lấy khăn đắp nước nóng đưa cho hai người lau mặt rồi bung vào hai bát canh miến, trên bát canh đặt thịt gà xé ra thành từng sợi nhỏ, ăn vào rất ngon miệng và mùi vị khác thịt gà thường.

Bỗng thấy con thuyền dập dềnh. Hiển nhiên thuyền đã dương buồm ra khơi.

Cách sinh nhai ở trên thuyền tựa hồ như một thế giới riêng biệt.

Phương Di bồi tiếp Vi Tiểu Bảo uống rượu và bày trò oản tù tỳ tha hồ mà cười nói say sưa.

Đêm khuya nàng chờ gã lên giường nằm song mới ngủ riêng trong khoang bên cạnh.

Sáng sớm hôm sau, Phương Di lại vào chải đầu mặc áo cho Vi Tiểu Bảo .

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm :

- Bây giờ nàng chưa biết ta chẳng phải là tiểu thái giám. Có làm vợ chồng cũng là chuyện giả dối. Bao giờ ta nên nói rõ cho nàng hay ?

Hôm ấy hai người ngồi tựa bên cửa sổ nhìn mặt trời mọc trên biển thấy cảnh tượng huy hoàng như muôn ngàn con kim xà uốn khúc trên làn nước bao la. Phong cảnh thật là đẹp mắt.

Phương Di bỗng thở dài nói:

- Bữa trước ta đi hành thích Hoàng Đế Thát Đát, nắm chắc phần chết ở trong cung. Ngờ đâu được Hoàng thiên bảo hựu cung người hội ngộ. Bữa nay lại cùng hưởng hạnh phúc. Hảo đệ đệ ! Thân thế của đệ đệ ta chẳng biết một tý gì. Trường hợp nào đã đưa đẩy người vào cung ? Người học võ công ra sao ?

Vi Tiểu Bảo cười đáp :

- Tiểu đệ đang muốn nói cho tỷ tỷ hay, nhưng lại sợ tỷ tỷ nghe mà hoảng hồn, đồng thời còn e tỷ tỷ vui sướng đến phải ngất lịm .

Phương Di xích mình đến sát cạnh Vi Tiểu Bảo khẽ nói :

- Câu chuyện của đệ đệ ta thích nghe hay là ta không thích nghe người cũng cứ nói thật đừng lừa gạt ta. Ta... cũng chẳng quan tâm.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Hảo tỷ tỷ ! Tiểu đệ sinh trưởng tại Dương Châu. Gia mẫu ở trong kỹ viện...

Phương Di kinh hãi quay lại cất tiếng run run hỏi :

- Lệnh mẫu thân làm gì trong kỹ viện ? giặt quần áo hay nấu cơm... hay là... quét nhà bưng nước ?

Vi Tiểu Bảo thấy nàng biến sắc, khoé mắt lộ vẻ sợ hãi thì trong lòng không khỏi run lên. Gã biết nàng coi kỹ viện là nơi xấu xa rất đáng khinh bỉ. Nếu nói thật mẫu thân là một kỹ nữ thì có lẽ suốt đời nàng khinh thường và mất cả tình thân mật, gã liền cười khanh khách hỏi lại :

- Gia mẫu ở trong kỹ viện từ hồi sáu bảy tuổi thì làm sao biết nấu cơm giặt áo cho người ?

Phương Di nét mặt dịu lại một chút, nàng hỏi :

- Bà ở trong kỹ viện hồi sáu, bảy tuổi thôi ư ?

Tài hoa khoác lác của Vi Tiểu Bảo là tay số một, Gã chẳng cần nghĩ ngợi gì vận lại.

- Sau khi bọn Thất Đát ở Mãn Châu tiến vào quan ải rồi gây cuộc thảm sát ở Dương Châu tử tử có biết không ?

Phương Di đáp :

- Phải rồi ! Dĩ nhiên ta biết .

Vi Tiểu Bảo nói :

- Ông ngoại tiểu đệ làm quan lớn với triều nhà Minh, đóng ở Dương Châu, sau vì việc nước mà uống mạng. Khi đó gia mẫu là một cô gái nhỏ lưu lạc ngoài đường phố. Trong kỹ viện thành Dương châu có một vị thượng khách giàu sang. Lão thấy gia mẫu lâm vào cảnh đáng thương liền thu dụng làm một tên tiểu nha đầu. Sau lão hỏi biết đầu đuôi đem lòng kính trọng ông ngoại của tiểu đệ, liền cho gia mẫu làm nghĩa nữ đem về nhà. Từ đó gia mẫu thành một vị thiên kim tiểu thư. Gia mẫu kết hôn với gia phụ. Lão nhân gia nguyên là một công tử giàu sang nổi tiếng ở thành Dương Châu.

Phương Di nửa tin nửa ngờ nói :

- Té ra là thế ! ban đầu đệ đệ làm ta sợ giặt bẩn người, vì ta tưởng lệnh mẫu thân bị chìm đắm vào nơi lầu hồng kỹ viện để làm kẻ ăn người ở hầu hạ bọn dê hèn vô liêm sỉ. Họ là những gái cực kỳ xấu xa, hủ hoá, bất cứ ai cũng làm chồng được.

Vi Tiểu Bảo sinh trưởng trong kỹ viện từ thừa nhỏ . Trước nay gã chẳng có ý thức gì về mẫu thân là hạng đàn bà tồi tàn vô liêm sỉ. Bây giờ gã nghe Phương Di nói vậy không khỏi bức mình mắng thầm trong bụng :

- Bọn đàn bà con gái trong mộc vương phủ như các người cao quý lắm hay sao ? Mẹ kiếp !Ta cũng coi là hạng vô liêm sỉ, bất cứ ai cũng chẳng làm được cái gì.

Ban đầu gã toan nói huych toẹt than thế của mình cho Phương Di hay nhưng sau gã thấy nói thật là bất lợi cho mình , nên giấu nhem sự thực không dám rí rãng. Gã liền ba hoa khoác lác chẳng những thuộc dòng dõi giàu sang, gã còn tả nhà cửa mình ở Dương Châu như rộng như phượng.

Dù gã muốn hoa hòe hoa sói thế nào thì sánh đường, phòng xá, cùng cách trần thiết cũng sặc mùi kỹ viện.

Phương Di không để ý nghe những chuyện khoa trương, nàng hỏi :

- Phải chăng đệ đệ bảo có điều nói cho ta nghe, sợ ta mừng quá đến ngất đi, là những chuyện này ?

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Đúng là những cái đó , mà xem chừng tỷ tỷ chẳng vui thích gì hết.

Phương Di hững hờ nói lấy lòng:

- Ta cũng thích lắm chứ.

hiển nhiên nàng nói câu này không phải từ đáy lòng phát ra.

Vi Tiểu Bảo toan nói thêm những chuyện khác nữa, bỗng thấy một giải lục địa hiện ra ở phía Đông Bắc. Con thuyền này đang chèo vào phía đó.

Phương Di lấy làm kỳ hỏi :

- Ô kìa ! Đây là địa phương nào ?

Sau chừng một giờ , thuyền đi gần tới nơi, nhìn rõ trên bờ cây cỏ xanh tốt. một bãi cát dài trông không đến tận đâu. Trên bãi toàn cát trắng như tuyết.

Phương Di hỏi :

- Ngồi thuyền mấy ngày liền mê muội cả đầu óc. chúng ta lên đảo chơi chẳng ?

Vi Tiểu Bảo mừng rỡ đáp :

- Hay lắm ! nơi đây giống như một hải đảo rất lớn. Không hiểu trên đảo có vật gì đẹp không ?

Phương Di kêu nhà dò vào hỏi hải đảo này tên là gì ? Có những sản phẩm gì đặc biệt?

Nhà dò đáp :

- Trình cô nương ! Đây là đảo Thần tiên, nổi danh ở Đông Hải. Nô tài nghe nói trên đảo này có một thứ trái tiên ăn vào sống lâu, trẻ mãi.

Nhưng phải là người có phúc lớn mới được ăn. Cô nương cùng tướng công cũng lên đảo thử xem khí vận mình xem sao ?

Phương Di gật đầu :

Nàng chờ nhà dò ra khỏi khoang thuyền rồi khẽ bảo:

- Ăn trái tiên để hưởng trường sinh bất lão mình chẳng biết đâu, nhưng mấy bữa nay cuộc đời của mình vui thú hơn cả thần tiên.

Vì Tiểu Bảo cả mừng nói theo :

Hảo tử tử ! Tiểu đệ cùng tử tử hãy lên đảo thần tiên này chơi một thời gian. Tìm được trái tiên là hay mà chẳng tìm được cũng vậy. Tiểu đệ chỉ mong vĩnh viễn được kề cận tử tử là thành tiên rồi .

Phương Di ngồi dựa vào mình gã đáp :

- Ta cũng nghĩ thế.

Hai người chuyển sang thuyền nhỏ rồi lên bờ. chân dẫm lên cát nhỏ trên bãi biển, mũi ngửi mùi hoa thơm từ trong rừng bay ra. Thật chẳng khác viếng nơi tiên cảnh.

Phương Di hỏi :

- Chẳng hiểu trên này có người không ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Người thì không có, nhưng có một vị tiên nữ xinh đẹp vô cùng, đưa bọn nô bộc lên đảo chơi .

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>